

— Цѣлиятъ планъ на войната е така смѣнитъ: ще закусимъ ний въ Свищовъ, ще обѣдваме на Балканитъ, а ще вечеряме въ Цариградъ!.....

— Но, дай Боже.....

— Васъ нѣма да питаме..... На васъ тамъ Гюргевскитъ, лесно са получавахъ.....

И кждъ са измихъ тѣзи високомѣрни стратеги слѣд-първийтъ походъ задъ Балканитъ и тритъ Плевена..... Ста нѣхъ по тихи отъ водата и по ниски отъ трѣвата, тъкмо като измокрени кокошки отпуснѣхъ още при навечерие-то свонтъ стонерни крила..... У Скобелева веднѣжъ за таквозъ, сега вече умрѣлъ герой, изкубнъ са сираведли-ва фраза:

— Самъ себе си разжалува!

— Какъ това?

— Отъ Александровцитъ Македонски — въ Буцефали. И чудесно подъ сѣдло да ходишь, на всякъкъвъ вървежъ!

Повече отъ всичко въ това время както и относѣ вредяхъ на Скобелева неговитъ приятели. Не тѣзи бойовни другари, които дѣйствително го знаяхъ и любяхъ, а петербургскитъ голѣми свѣтки пустословци, които са записахъ въ другаруване съ младийтъ генералъ и предъ видъ на вяхлото доказателство на тази дружба, които разказвахъ за него Богъ знае какво. Нѣковотъ тѣхъ своевременно надойдохъ въ Ташкентъ за Георгевски, прикомандировахъ са при Скобелева въ Фергана и като не получвахъ кръстче, съ бѣсно-тия са завръцахъ назадъ, като распуцахъ за Михаила Димитриевича най чудовищнитъ слухове. Единъ, наиримѣръ, лично ма увѣряваше че Скобелевъ не е храбръ.

— Ради Бога, той е страхливъ..... Съвсѣмъ страхливъ. Отъ всичко са страхува.

Срѣщнѣхъ са съ него слѣдъ войната.

— А, вашойтъ страхливецъ са показа герой.

— А него корреспондентитъ го таквъ изобразихъ.....

— Ами войската, ами расказитъ на хилядитъ очевидци?

— Тогава значи той отъ честолюбие.

Гѣнокъ-Тепе застави всичкитъ таквизи да замълчатъ. Тамъ вече при генералтъ нѣмаше корреспонденти — дѣлото говореше само за себе си.